

pealt ülles võttis ja lihvast hakkas puhtaks puistama, kuskus toos ride kurro wahhelt wälja, mis need joobnud mehhed omma jalgadega ride wahhele ollid ajanud, ilma, et kegi sedda olleks tahtnud teha.

Kui suur olli Udo rõõm, agga weel surem rõõm olli Venul, kui ta nüüd näggi, et Turri ilma süüta olnud ja sedda häbbi nimme ilma süüta kandnud. Wannamees võttis omma tubakatosi ja läks wallamaeasse ja tahtis seal jälle heaks teha, mis Turri ilma süta kannud.

Kui Udo wallamaeassee sai, ollid teised kõi jubba koos ja iggamees watis wõerite Turri, kui ühhe sure kelmi peale. Turri seisis eemalt ja tahtis ette astuda, ennast selletada ja passi palluda. Ka mõtles iggamees: „saab nähha, mis tallitaja temmale ütleb?“

Kui tallitaja Turrit näggi, tõusis temma ülles, võttis tosi taskust wälja, langes Turri kaela ja ütles: „Wadake minno sõbrad! siin on mo kaddund toos ja Turri on sest ilma süta!“ ning rakis sedda leidmist ülles ja palus kõi neid, kes sel õhtul kui toos kaddu-

nud, tänna jälle omma jurest läbbi tulla, kui ka Turrit, enne kui koju lähawad, sest ta tahtis ühte iggameest leppitust teha.

Õhto pole tullid wõerad jälle kokko, roog kanti laua peale, wiina ja õllut anti ka. Kõik istusid laua jure ja Turri ja Veno ülles otsa, kui kõige ausama paika. Wanna isä Udo tõusis ülles, võttis õlle-kanno kätte ja ütles: „Siin näete, minno sõbrad! ühte noort pari, kedda ma tänna abbiello wästo kihlan, sest Turri jääb mulle wäimehheks ja pojaks, ja penda on temma laimamine otsas, sest ma tunnen tedda lapsest sadik ja ei olle ial temmast santi näinud egga temma suust tühja kiitust egga kaddeuse jutto kuulnud, ja pean tedda paljo kallimaks ja armsamaks, kui neid, kes omma warra ja tarkusega endid kiitwad ja agga wannematte warra peale uhked on ja iggal pool teiste filmas pinda näwad ja ommas filmas palki ei nä!“

Nüüd läksid noordemeeste filmad lahti ja ni mitto kratsisid pead, et Turri Venut olli